

ДО ЕДИН РЕВНИТЕЛ ЗА ВЯРАТА: ЗА НАЙ-БЕДНИТЕ

Ти бълваш огън срещу безбожниците. Чудиш се как държавата ги търпи, след като те са отрова за нея. „Защо не ги изстреби или не ги интернира на някой остров, за да не тровят народа?" Съгласен съм, че безбожниците нанасят голяма вреда на колебливите души. Та са отровители, които след като са отровили първо себе си, отравят и другите.

Разказват, че един англичанин се пристрастил към пушенето на опиум. Докато се предавал на този пагубен навик сам в своя дом, той нямал представа как изглежда човек, намиращ се под влияние на опиума. Но когато веднъж влязъл в едно китайско кафене и видял пушачите на опиум, въргалящи се по пейките и по пода, с изцъклени очи, с пожълтели лица, изпити, безпаметни, той така се ужасил, че незабавно оставил опиума и никога повече не се върнал към него. Аз мисля, че по същия начин, като чуе какви думи изричат безбожниците и като види какъв празен живот водят, всеки разумен човек ще се ужаси духом и ще прогони от себе си всички безбожни помисли. Ето как безбожникът, който е съблазън за едни, може да послужи за укрепване във вярата на други. Едни хора се стремят към светлината, защото познават нейното благотворно действие, а други - защото са били изплашени от мрака.

Впрочем ние трябва да гледаме на безбожниците преди всичко като на хора, и то като на най-бедни между човешките синове; като на отровени, а не само като на отровители. А че те са най-бедни - това е очевидно. Защото, ако другите бедни хора нямат хляб, дрехи, земя или здраве, те все пак имат в сърцето си своя Бог, Подателя на всички дарове, и имат надежда в своя Създател. А тези нещастници нямат и това. Те нямат най-скъпоценното притежание, което всички сътворени от Бога хора могат и трябва да имат - нямат Бога. Затова трябва да се отнасяме към безбожниците с жалост, а не с ненавист. Макар те да са обезценили сами себе си, нека ние си спомним скъпата цена, която е заплатена за тях. „Христос умря за безбожниците” - казва апостолът (Рим. 5:6). И тъй, заради Христовата жертва за безбожниците, нека жалим за тях като за мъртви и да молим Възкресителя да възкреси душите им.

Ако безбожниците влияят зле на колебливите във вярата, то и вярващите влияят на безбожниците. Под влияние на вярващите, под влияние на техния пример, на техните съвети, молитви и любов, много безбожници са се опомнили така, както загубилите съзнание идват на себе си; горчиво са се разкаjali за предишното си безбожие и са станали истински християни. Тяхното предишно безбожие дори им е от полза, защото е причина за самоукоряване, за срам и им служи като някакъв трън, който непрестанно ги боде, отвръщайки ги от миналото и подтиквайки ги напред към вярата в Бога.

Доколкото ми е известно, малцина са онези, които до смъртта си остават закоравели безбожници и у които никога не е засиявала светлината на вярата. Между другото дали тези последни в света бедняци са нормални хора? Давид казва: „Рече безумец в сърцето си: „няма Бог". А най-големият жив американски учен, физикът Миликън, приятел на професор Пупин, заявява: „Никога в живота си не съм срещал човек със здрав разум, който да отрича съществуването на Бога".

Мир на теб и милост от Бога!

